

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 189/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť maloletého A. Č., zastúpeného zákonnou zástupkyňou S. Č., obaja bytom B., právne zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., B., vo veci porušenia jeho základného občianskeho práva podľa čl. 9 ods. 1, 2, a 3 Dohovoru o právach dieťaťa rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru č. PPZ-95-1/CP-BA-II-ZP-2001 z 10. októbra 2001 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. PPZ-625/ÚHCP-CP-2001 z 27. novembra 2001 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 14/02 z 31. júla 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletého A. Č. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2003 doručená sťažnosť maloletého A. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného zákonnou zástupkyňou S. Č., právne zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., ktorou namieta porušenie jeho základného občianskeho práva podľa čl. 9 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa

rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru č. PPZ-95-1/CP-BA-II-ZP-2001 z 10. októbra 2001 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. PPZ-625/ÚHCP-CP-2001 z 27. novembra 2001 (ďalej aj „orgány Policajného zboru a ministerstva vnútra“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ 14/02 z 31. júla 2002.

Sťažovateľ sťažnosť odôvodňuje tým, že citovanými rozhodnutiami bol vyhostený jeho otec G. Č. z územia Slovenskej republiky a bol mu uložený zákaz pobytu do októbra 2004, čím bol prerušený jeho styk s otcom, ktorý ho nemôže navštevovať. Konanie orgánov Policajného zboru a ministerstva vnútra považuje za porušenie čl. 9 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Týmto rozhodnutiam predchádzalo odsúdenie jeho otca pre trestný čin podľa § 201 písm. b) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený peňažný trest. Poukazuje na to, že tieto nesprávne rozhodnutia orgánov Policajného zboru a ministerstva vnútra nepriaznivo vplyvajú na jeho duševný a telesný vývoj.

Na základe výzvy bolo ústavnému súdu 1. októbra 2003 doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, v ktorom uviedol, že rozhodnutia policajných orgánov napadol i žalobou v správnom súdnictve, pričom najvyšší súd jeho žalobu zamietol. Preto navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, „že rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia PZ č. PPZ-95-1/CP-BA-II-ZP-2001 zo dňa 10. 10. 2001 v spojení s rozhodnutím MV SR č. PPZ-625/ÚHCP-CP-2001 zo dňa 27. 11. 2001 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 07. 2002 č. 6 SŽ 14/02 bolo porušené základné občianske právo mal. A. Č. podľa čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa na spojenie s otcom. Ústavný súd predmetné rozhodnutia ruší.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania a právneho zastúpenia“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv

a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd vo veci zistil, že rozhodnutie odboru hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru v Bratislave č. PPZ-95-1/CP-BA-II-ZP-2001 z 10. októbra 2001 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. PPZ-625/ÚHCP-CP-2001 z 27. novembra 2001 nadobudlo právoplatnosť 25. februára 2002 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 14/02 z 31. júla 2002 nadobudol právoplatnosť 16. septembra 2002.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutí vo veci samej (25. február 2002 a 16. september 2002), ktorými mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 6. jún

2003, je možné konštatovať, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšou časťou návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľ domáhal vydania dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalším uplatneným návrhom na zrušenie rozhodnutí orgánov Policajného zboru a ministerstva vnútra, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003